

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Biserica în societate

Starea de frământare recentă din societatea noastră, după cum s-a evidențiat prin amplele manifestații din întreaga țară, generată de dorința urmării unor norme solide, aduce în față-ne provocări importante în raport cu ceea ce suntem ca persoane și comunitate și ceea ce dorim să fie nația noastră în viitor.

În fața unei astfel de dileme nu poți, nu trebuie să rămâi indiferent, fie că ești o *persoană fizică*, fie că ești una *juridică*. Prin urmare, fiecare dintre actorii amintiți adoptă o atitudine în funcție de criteriile cultural-morale după care se orientează.

Între vocile care s-au exprimat acum se numără și atitudinea Bisericii noastre, prin comunicatele emise de Patriarhia Română. Motivația unei astfel de luări de poziție, pentru cei care s-ar întreba: de ce aceasta?, este una ce ține de însăși vocația Bisericii: aceea de a mărturisi Adevărul.

În plus, Biserica este în lume. Din ea fac parte persoane care sunt în același timp membri ai societății. Prin ei, Biserica încearcă să contribuie la întărirea unei conștiințe sociale bazate pe *cultura Duhului*, cea care izvorăște din paginile Scripturii, ca cele care poartă peste timp mesajul mântuitor al Fiului lui Dumnezeu întrupat, Domnul Iisus Hristos.

Textul mesajului este cât se poate de convingător: „Societatea românească este foarte tulburată în aceste zile, deoarece există un conflict între instituții majore ale statului și, ca atare, o polarizare în rândurile populației. Deși neutră din punct de vedere politic, Biserica nu este indiferentă în plan social, ci receptează orientările sau dorințele majore ale poporului: dreptatea socială, diminuarea sărăciei și creșterea nivelului de trai.

În acest sens, trebuie continuată lupta anticorupție, iar cei vinovați trebuie sancționați, deoarece hoția și furtul degradează societatea în plan moral și material. Totodată, lupta împotriva corupției nu trebuie folosită în scopuri politice partinice, iar sanc-

ționarea și folosirea penitenciarelor nu trebuie confundată cu exterminarea, deoarece scopul acestora este îndreptarea și reintegrarea socială a celor care recunosc și regretă faptele rele pe care le-au săvârșit.

În acest context social polarizat și fracturat, în calitatea ei de „factor al păcii sociale” (cf. Legea cultelor nr. 489/2006, art. 7, al.1), Biserica îndeamnă la rugăciune, dialog și coresponsabilitate socială.

Rugăciunea este necesară, deoarece luminează rațiunea, pacifică paștile egoiste și cultivă comuniunea de iubire a oamenilor cu Dumnezeu și întreolaltă. Dialogul este necesar pentru a depăși conflictele între persoane, instituții și orientări sociale divergente. Coresponsabilitatea socială este necesară, deoarece transferul de responsabilitate totală asupra adversarului nu rezolvă problemele comune ale societății, care au nevoie de soluții concrete elaborate în comun.

Prin urmare, Patriarhia Română cheamă pe toți slujitorii Sfințelor Altare și pe toți credincioșii să săvârșească rugăciuni pentru pacea și unitatea poporului român, pentru înnoirea vieții morale și spirituale a societății românești, dar și să încurajeze dialogul și coresponsabilitatea în societate.”

Astfel, înțelegem că misiunea Bisericii este aceea de a nu-l lăsa pe omul acestei societăți să rămână acolo unde se află, pe treapta inferioară a degradării sale morale; ci îi dă puterea și curajul de a înainta spre desăvârșire. Pentru ca societatea românească să fie una sănătoasă este nevoie ca membrii ei să aibă o moralitate sănătoasă, o verticalitate în tot ceea ce fac, iar pe toate acestea fiecare dintre noi le dobândește în și prin Biserica. Rolul Bisericii în societate este acela de a-l ajuta pe fiecare să respire aerul dumnezeirii, să iasă de sub jugul păcatului și astfel să nu mai fie rob al acestuia.

Pr. Filip ALBU

PREDICA

Întoarcerea fiului risipitor Duminica a XXXIV-a după Rusalii

„Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Și el le-a împărțit averea. Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în desfrânări. Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. Și ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări, și acesta l-a trimis la țarinile sale să păzească porcii. Și dorea să-și sature pânțelele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Și i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să ne veselim; Căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar fiul cel mare era la țarină. Și când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Și, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. Iar ea i-a răspuns: Fratele tău a venit, și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, atâtia ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânate, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.” (Luca 15, 11-32)

Starea de adevărată pocăință, arătată Duminica trecută în atitudinea Vameșului, este preluată, completată și explicitată Duminica aceasta în atitudinea de întoarcere a fiului risipitor, personaj căruia Evanghelistul Luca, preluând cuvintele Mântuitorului, îi rezervă o generoasă descriere, în care sunt prezentate principalele momente ale relației fiului cu tatăl: ruperea de tatăl prin solicitarea părții de avere care i se cuvine; plecarea în străinătate; risipirea averii prin desfrâu; starea de cumplită foamete din pricina lipsurilor în care a ajuns; hotărârea de întoarcere la tatăl, însoțită de o adâncă părere de rău pentru ce a făcut, exprimată în cuvintele: „Tată, am greșit la cer și înaintea ta. Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiu al tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi” (Luca 15, 19); mărturisire în fața tatălui și primirea plină de dragoste pe care i-o face tatăl.

Această descriere se potrivește și se va potrivea fiecărui om adus de Dumnezeu

la existență și îmbogățit cu toate darurile și harurile Sfințelor Taine: *botezat*, adică părtaș morții și învierii Mântuitorului Iisus Hristos și făcut fiu al lui Dumnezeu prin baia nașterii din apă și din Duh; *uns cu Sfântul și Marele Mir* în care primește puterea Duhului Sfânt în întreaga lui alcătuire sufletească și trupească pentru a lucra și desăvârși starea de fiu al lui Dumnezeu la care a fost chemat; *împărțit cu Trupul și Sângele lui Hristos*, adică adus și pus la Masa comuniunii dumnezeiești unde primește ca hrană Trupul și Sângele Fiului lui Dumnezeu făcut Om, în care omul se îndulcește deplin de Viața cea dumnezeiască.

Pentru ca această deplină și nespusă dăruire a lui Dumnezeu față de om să devină lucrătoare, omul trebuie să rămână permanent cu libertatea lui lipit de darurile Sfințelor Taine, în care și prin care omul primește lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu.

Continuare în pagina 2

Pr. Ionel SCÂNTEIE

Din sumar

- ▶ Început de an la „Serile duhovnicești de la Catedrala Veche” pagina 2, Florin Babău
- ▶ Prilej de bucurie la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad pagina 3, pr. F. A.
- ▶ Știri pagina 4

Întoarcerea fiului risipitor

Urmare din pagina 1

Experiența ne spune că omul se deține foarte ușor de lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu și datorită „slăbiciunii minții și sfatului vrăjmașului” se înstrăinează de la Tatăl, fuge de la masa cea dumnezeiască în care i se dă ca hrană Trupul și Sângele lui Hristos și se afundă în lucrarea patimilor, unde caută să-și hrănească sufletul cu scurtele și amăgitoare plăceri servite printr-o irațională și mortală lucrare a simțualității.

Revenirea din rătăcirea pământului patimilor, în care sufletul este slăbit cumplit pentru că nu are adevărata cunoaștere de Dumnezeu, se face printr-un gest de radicală ruptură de toată lucrarea patimilor prin care suntem ținuti departe de o vie și adevărată cunoaștere de Dumnezeu, departe de Masa cea de Taină a Sfintei Liturghii în care Tatăl

ne hrănește cu adevărata mâncare și cu adevărata băutură - Trupul și Sângele Fiului Său întrupat. Ruptura din starea de îndepărtare de Dumnezeu se face pe fondul *conștientizării stării de păcătoșenie*, începutul lucrării de pocăință sau de schimbare a minții. Conștientizarea păcătoșeniei este îndemnul lăuntric pe care harul Duhului Sfânt îl declanșează la nivelul conștiinței omului și pe care omul trebuie să-l preia în libertatea lui pentru a ajunge, asemenea fiului risipitor, să-și vină în sine. *Venirea în sine este o vedere de sine*, pentru că, îndepărtându-se solzii de pe ochiul minții, omul ajunge să vadă unde a fost, unde a ajuns, ce a făcut cu darul existenței, ce a făcut cu darurile pe care Dumnezeu i le-a dat prin Sfintele Taine. În această lucrare de întoarcere omul trebuie să se vadă pe sine așa cum îl vede Dumnezeu.

Starea venirii în sine sau a vederii de sine este însoțită de o autentică și reală durere lăuntrică: sufletul tânjește după Dumnezeu, adevărata hrană și adevărata băutură. La acest nivel mingea este în terenul omului, pentru că de el depinde ce va face pe fondul acestei dureri lăuntrice, rod al lucrării harului Duhului Sfânt; se va întoarce deplin la Dumnezeu sau se va întoarce precum porcul la vărsătura sa. *Întoarcerea la Dumnezeu* se continuă în mărturisirea păcatului, plinindu-se în iertarea dumnezeiască.

Perioada Triodului este calea prin care Biserica ne întoarce prin postire și rugăciune la Părintele Ceresc. Să fim cu multă luare aminte la îndemnul pe care Biserica ni le adresează în această perioadă și să luptăm cu noi înșine pentru împlinirea lor în viața noastră. Triodul, prin textele și prevederile tipi-

conale pe care le conține, ne ajută, ne întărește, ne lămurește, ne convinge că nu merită să ne întoarcem precum porcul la vărsătura sa, ci să alergăm înainte pe calea adevăratei pocăințe, la capătul căreia vom vedea pe Hristos mort și înviat.

„Bunule Părinte, depărtatu-m-am de la Tine, dar nu mă părăsi, nici nu mă arăta netrebnic Împărăției Tale. Vrăjmașul cel cu totul viclean m-a dezbrăcat și mi-a luat bogăția; darurile cele sufletești le-am risipit ca un desfrânat. Deci sculându-mă și întorcându-mă către Tine strig: Fă-mă ca pe unul din argații Tăi, Cea ce pentru mine ți-ai întins pe Cruce prea curatele Tale mâini, ca să mă scoți de la fiara cea cumplită și cu haina cea dintâi să mă îmbraci ca un milostiv”. (Triod, Stihiră Laude, Duminica Fiului Risipitor)

Început de an la „Serile duhovnicești de la Catedrala Veche”

Începutul de an marchează și reluarea întâlnirilor denumite „Serile duhovnicești de la Catedrala Veche”. Asociația „Calea Mântuirii” a inițiat în anul 2015 organizarea de conferințe religioase, periodice, pentru a veni în întâmpinarea dorinței credincioșilor de a cunoaște și aprofunda mai bine frumusețile credinței ortodoxe. Astfel, în 27 ianuarie, ultima zi de vineri din lună, în sala de cor a Parohiei Arad-Centru, a avut loc cea de-a XIV-a ediție a din seria acestor conferințe.

În prima parte a întâlnirii, părintele profesor Ioan Tulcan a vorbit credincioșilor prezenți despre importanța cinstirii icoanelor, pornind de la decizia Sfântului Sinod de a declara Anului omagial 2017 în Patriarhia Romană: cinstirea sfințelor icoane, a iconarilor și a pictorilor bisericesti și Anul comemorativ-Patriarhul Justinian și apărătorii Ortodoxiei în anii comunismului. În a doua parte, a fost inițiat un dialog, părintele profesor oferind răspunsuri pentru numeroasele întrebări ale credincioșilor pe marginea temei prezentate și nu numai.

În continuare, redăm considerațiile părintelui Ioan Tulcan despre tema acestei conferințe.

Începând cu anul 2008, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la propunerea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a propus pentru întreaga Biserică, ca în fiecare an, întreg Trupul eclezial să reflecteze asupra unei teme teologice, de mare relevanță pentru viața creștină. Anul 2017 este *Anul omagial al cinstirii sfințelor icoane, al iconarilor și al pictorilor bisericesti și Anul comemorativ Patriarhul Justinian și apărătorii Ortodoxiei în anii comunismului*.

Pentru creștinul ortodox, familiarizat cât de puțin cu viața Bisericii și cu participarea la sfințele slujbe, nu este o noutate faptul, că strâns legate de slujbele Bisericii și îndeosebi de Sfânta Liturghie este prezența icoanelor. La început, ele apar celor mai puțin familiarizați cu prezența lor, ca fiind niște reprezentări ale unor realități religioase, ale unor persoane și evenimente, despre care relatează Sfânta Scriptură. Chiar dacă aceștia nu pot

pătrunde la început în semnificația lor mai profundă, ei simt în preajma lor o anumită atmosferă specială, pe care nu o pot întâlni nicăieri altundeva, o anumită pace sufletească, un prilej de a intra în meditație, în interiorizare, reculegere și rugăciune. Aceasta este lumea icoanelor, care ne apropie de Dumnezeu, de Iisus Hristos, de Maica Domnului, de îngeri, de sfinți.

Prefigurări ale icoanelor în Vechiul Testament. Știm din lectura Sfintei Scripturi a Vechiului Testament, că aici nu se menționează nicăieri despre icoane. În Testamentul Vechi întâlnim doar simboale, imagini sau prototipuri sacre: mielul pascal, toiagul lui Aron, cortul sfânt, sicriul legii ș. a. Deși în Vechiul Testament sunt admise asemenea simboale sacre, totuși, Cartea sfântă interzice cu desăvârșire chipurile materiale ale divinității sau idolii (cf. Ieșire 21, 4; Deuteronom 5, 18-19). Având în vedere acest lucru, ne putem întreba: care este distincția esențială între aceste simboale sacre menționate și idolii? Simbolul sacru este un semn material al prezenței lui Dumnezeu, un obiect în care Dumnezeu și-a arătat puterea Sa și continuă să și-o arate și pe mai departe. Această precizare necesară între lucrarea lui Dumnezeu, în general, asupra naturii create de El și prezența Lui specială în anumite lucruri create, alese de El, are o mare importanță teologică, căci, prin aceasta se evidențiază faptul, că Dumnezeu nu Se confundă cu creația Sa, ci că El este distinct de lumea pe care a creat-o și mai presus de ea. Închinătorii la idoli nu mai făceau această distincție necesară între Dumnezeu și creația Lui, sau între El și

anumite lucruri create de El, pe care le divinizau, confundând pe Dumnezeu Creatorul cu lucrurile făcute de El. Poporul ales, pe temeiul Revelației supranaturale avea capacitatea de a distinge pe Dumnezeu, dincolo de lucrurile Sale și chiar dincolo de obiectele sacre, pe care le-a recomandat spre cinstire poporului Său. Numai astfel putem înțelege de ce Vechiul Testament a interzis idolul, dar, în același timp, a recomandat ca oamenii să vadă slava lui Dumnezeu în toate, și, mai ales, să o vadă în lucrurile alese de Dumnezeu, pentru a se arăta prin ele lucrarea și prezența Lui.

Temeiurile teologice ale icoanei. Cunoaștem din Vechiul Testament, că slava lui Dumnezeu s-a arătat nu numai în obiectele sfinte alese de El pentru a fi prezent în mijlocul poporului Său, ci slava Lui a strălucit și pe „fața lui Moise”, când acesta a urcat pe Muntele Sinai pentru a primi Tablele Legii. (Ieșire 24, 15-18). Moise n-a putut vedea „fața” lui Dumnezeu, ci numai slava Lui. Dar, Dumnezeu i-a învrednicit pe oameni să vadă nu numai slava Sa, ci și „Fața Sa”, prin faptul că a luat chipul omenesc, prin Întrupare. Fața umană reprezintă mărturia faptului, că omul este făcut pentru a intra în relație cu cei din jurul lui, și, numai astfel, el se realizează ca persoană, întrucât intră în comuniune cu alte persoane. Fața umană arată că omul nu este numai pentru sine și nu este destinat a trăi în izolare, ci el este pentru alții și pentru a se împlini în comuniune. Aceasta, pentru că omul este „chipul” slavei lui Dumnezeu, Cel aflat în comuniune veșnică cu Tatăl și cu Duhul. Aici putem vedea ce importanță are fața lui

Hristos, pe care a asumat-o prin Întrupare. Această față a Lui este ea însăși plenitudinea ineputabilă și vie a cuvintelor Lui. Ele sunt raze ce pornesc din viața adâncă, infinită, exprimată prin fața Lui, din iubirea Lui, pe care o exprimă fața mai plener decât cuvintele, întrucât ea este expresia subzistentă, ipostatică a iubirii Lui, care vrea să se comunice. De aceea, El vrea ca fața Lui pe care a asumat-o să continue a fi cu noi prin icoană și după înălțarea Lui la cer, vrea ca fața Lui însăși să ne vorbească despre El; sau prin icoană vorbește El Însuși mai plener, mai viu decât prin cuvintele dezlegate de El.

Legătura dintre Persoana lui Hristos și chipul Său din icoană. O precizare deosebit de importantă cu privire la legătura dintre Persoana vie, adevărată a lui Hristos și icoana Lui ne-o oferă sinodul al VII-lea ecumenic de la Niceea din anul 787, când zice: „Închinarea acordată icoanei „trece” sau „urcă” la persoana reprezentată în icoană.” Căci există o legătură ontologică între o reprezentare și realitatea reprezentată, asemănarea aceleia ce există între ceea ce se spune sau s-a spus prin cuvânt și între conținutul sau chiar persoana celui ce rostește sau a rostit cuvântul, ba mai mult, între acela și între cel ce aude sau a auzit cuvântul. Dacă prin cuvântul lui Hristos sau despre Hristos, rostit acum două mii de ani, dar, repetat acum din nou la urechile mele se stabilește o legătură între mine și Hristos, cum nu s-ar stabili o legătură între mine și Hristos și prin icoana Lui, care este un cuvânt plasticizat ce cuprinde întreaga Lui Persoană? Această legătură dintre Persoana lui Hristos și icoana Lui poate fi înțeleasă și dacă ne gândim la legătura existentă între persoana și cuvântul pe care aceasta îl rostește. Cuvântul până nu este rostit nu poate fi sesizat ca fiind deosebit de persoana care îl rostește. După ce este rostit se poate sesiza faptul, că el este deosebit de persoana care l-a rostit. Cu toate acestea, el nu poate fi explicat și înțeles până la capăt, fără persoana care l-a rostit.

Florin BABĂU

Prilej de bucurie la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad

În viața fiecărei instituții academice prilejurile de bucurie sunt marcate de împliniri diverse. Între acestea se numără performanțele fie ale studenților, odată cu susținerea lucrărilor de finalizare a studiilor, fie ale cadrelor didactice, prin accederea acestora în treptele superioare academice. Ele evocă un efort de cunoaștere și cercetare care au fost întreprinse până la un moment dat și care primesc, prin aceste distincții, aprecierea comunității.

Un astfel de eveniment de bucurie s-a petrecut la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din cadrul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad în ziua de 8 februarie a.c., unde, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Timotei Sevcicu, s-a desfășurat examenul pentru obținerea postului de profesor universitar la disciplinele *Teologie Morală și Spiritualitate Ortodoxă, Etica procreației și transplantul de organe*. La acest concurs s-a înscris colegul nostru, conferențiar doctor pr. Vasile Vlad.

Cu acest prilej a fost convocată Comisia de evaluare formată din preacucernicii părinți profesori: dr. Cristinel Ioja, în calitate de președinte, alături de următorii membri: dr. Ștefan Buchiu (Universitatea București); dr. Ștefan Iloaie (Universitatea „Babeș Bolyai” din Cluj-Napoca); dr. Cristinel Teșu (Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”

din Iași) și dr. Dumitru Megheșan (Universitatea din Oradea).

Părintele decan Cristinel Ioja a salutat efortul celor din comisie de a fi alături, evidențiind bunele colaborări între Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad și facultățile pe care aceștia le reprezintă, punctând faptul că întreg corpul profesoral cât și studenții Facultății arădene se simt onorați pentru această distinsă prezență. Înfățișând apoi cadrul legal respectat în desfășurarea acestui examen, preacucernicia sa a creionat

câteva aspecte din activitatea părintelui candidat, ca unul care s-a evidențiat, în cei 25 de ani de prezență la catedră, prin rigurozitatea cercetării, coerența dintre ceea ce se predă și mărturia propriei vieți, precum și buna relație de colegialitate manifestată față de colegi, cât și prestanța de care dă dovadă la orele de curs.

A urmat prezentarea dezvoltării carierei, de către părintele Vasile Vlad. Acesta a evidențiat cele cinci direcții de cercetare teologică întreprinse până

acum: dimensiunea eclezială (liturgico-sacramentală) a Teologiei Morale; dimensiunea filocalico-isihastă a Teologiei Morale; abordarea și asumarea lumii și a gândirii (post)moderne pe coronatele teologiei patristice răsăritene; deschiderea ecumenică a Teologiei Morale; problemele de bioetică născute din noua cunoaștere medicală cu impact nemijlocit asupra dimensiunii morale a vieții creștine.

După aceasta a urmat sesiunea de dialog în care au fost dezbătute unele dintre temele avansate în prezentare. În urma deliberării comisiei, aceasta a constatat faptul că candidatul dovedește cele mai bune performanțe, acordându-i-se titlul de profesor.

După comunicarea acestui rezultat președintele comisiei, în calitate de decan, a reliefat momentul de bucurie pe care-l trăiește acum această instituție academică, prin care se consolidează și mai mult corpul profesoral al teologiei arădene.

La rândul-i, părintele Vasile Vlad a mulțumit lui Dumnezeu, apoi întregii sale familii, care l-a sprijinit în tot acest timp, adăugându-i aici pe ÎPS Arhiepiscop Timotei și pe colegii de la facultate, mulțumindu-le și lor pentru susținerea manifestată mereu.

Pr. F. A.

Te aștept: intră

Doamne, inima nu mi-e bună de nici o treabă,
Prea am ținut-o-n piept numai podoabă!...

N-am pus-o la lucru, n-am dat-o la școală;
Am cruțat-o... și mi-a rămas nepricepută, goală.

Am crescut-o mai rău ca pe prințese:
Nu stăruie-n nimic, nu coase, nu țese.

Voinică, se plânge că obosește îndată:
Inimă fără' de rost, inimă răsfățată.

Credeam că așa trebuie: „poezii
Să-și poarte inima mai presus de greul vieții!”

Dar iată că acum mi-e plină de toane și nazuri,
Stă numai de dragoste, îmi face doar necazuri.

Sare, s-aprinde, o apucă atacuri
Că nu-i dau raiul, scări la cer, punți peste veacuri!

... Doamne, eu nu mai izbutesc s-o îndrept.
Numai singur Tu de-acum poți... Te aștept.

Intră, Doamne, acolo, la ea în piept.

Vasile Voiculescu,
4 noiembrie 1956

Ai căzut? Ridică-te! Ai păcătuit? Pocăiește-te!

Să ne curățim și să petrecem mereu în curățenie, neatinși de nici o murdărie a trupului sau a duhului. Să ne întipărim în inimă acest gând, ca să nu păcătuiem. Dar, și dacă va păcătui cineva, avem Mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos cel drept (I Ioan 2, 1). La început, am păcătuit și am căzut de la Dumnezeu. Unindu-ne cu Iisus Hristos, ne unim iarăși cu Dumnezeu. Dar dacă și acum greșim, iarăși cădem de la Dumnezeu și de la Mântuitorul Iisus, și odată cu aceasta, pierdem toate darurile pe care le-am primit prin El. Ce să facă acum deci cei ce cad iarăși în păcate? Ai căzut? Ridică-te! Ai păcătuit? Pocăiește-te! Dar, în nici un chip nu deznădăjdui sau,

deznădăjduind, nu te lăsa cu totul pradă căderii. Avem Mijlocitor către Tatăl pe Iisus Hristos cel drept. Vezi că El stă de-a dreapta Tatălui și mijlocește pentru noi. Ca primul Preot, El intră cu sângele Său în Sfânta

Sfintelor, în cerul cerurilor, ca să Se arate pentru noi feței lui Dumnezeu, fiind pururi viu, ca să mai mijlocească pentru noi. Mijlocirea Domnului va fi auzită și împlinită. Trebuie doar să o atragem spre noi, prin sinceră pocăință și prin hotărârea neclintită și neșovăielnică de a lăsa păcatele, cu care vrăjmașul reușește să păcălească sufletele, prin promisiunile lui mincinoase despre nevinovăția și nepedepsirea păcatelor. Veniți dar să cădem și să plângem în fața Domnului, Cel ce ne-a zidit, Cel ce ne-a izbăvit și ne izbăvește.

(Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Viața lăuntrică*, Editura Sophia, 2011, p. 203)

ȘTIRI

Prima duminică din Triod în Parohia Arad-Șega I

În duminica a XXXIII-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului), Înaltpreasfințitul Părinte Timotei Seviciu, Arhiepiscopul Aradului, a săvârșit Sfânta Liturghie în biserica cu hramul „Pogorârea Duhului Sfânt” a Parohiei Arad-Șega I, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Din sobor au făcut parte și părintele Silviu-Nicolae Faur, consilier administrativ-bisericesc și arhid. Tiberiu Ardelean.

Cuvântul de învățătură al Chiriarhului a fost pus sub titlul „Rugăciunea bine primită” (cf. II Tim. 12; Luca 18) – ca dar sfânt cu care este înzestrat creștinul spre înălțarea la cele spirituale. Este totdeauna primită eficacitatea diferind potrivit coordonatelor pe care se așază, adică în echilibrul trebuințelor omenești ca și al dreptății dumnezeiești. Învățătura și morala creștină călăuzește rugăciunea adevărată în comuniunea Bisericii. De aceea, în toate împrejurările vieții individuale și colective, practicarea ei, pe care o recomandă mereu Biserica, aduce mult folos. Vremea Triodului, începând cu Pilda vameșului și a fariseului din Evanghelia duminicală, este grăitoare în privința modului de a ne ruga, a mai adăugat Înaltpreasfinția Sa.

În cadrul Sfintei Liturghii, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, a hirotonit pe tânărul teolog Andrei Zadic, fiu duhovnicesc al acestei parohii, întru diacon.

Părintele paroh Aurel Bonchiș a mulțumit Chiriarhului pentru prezența și slujirea Sfintei Liturghii în această biserică parohială și pentru binecuvântarea oferită credincioșilor la început de Triod.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul parohiei.

Câteva date istorice despre biserica parohială. Pentru început am dori să amintim că un rol cu totul deosebit pentru obținerea locului de zidire a bisericii de la Primăria municipiului Arad, cât și pentru înzestrarea noii parohii cu pământ, l-a avut Episcopul Aradului Grigorie Comșa, care a urmărit de aproape bunul mers al lucrărilor. De asemenea, este de amintit aportul deosebit al Protopopului Traian Vășianuși a preoților C. Turicuși Florea Codreanu, care au ostenit pentru zidirea bisericii, până la instalarea celui dintâi preot al parohiei: Pr. Ilarion V. Felea la 1 septembrie 1930.

Piatra de temelie s-a pus la praznicul Rusalilor din anul 1930, prilej cu care a fost ales și hramul: „Pogorârea Duhului Sfânt”, iar în toamna aceluiași an, la praznicul Înălțării Sfintei Cruci, s-au sfințit crucile care s-au așezat pe turnurile bisericii, aceasta fiind ridicată în roșu. Biserica a fost zidită după planurile arhitecților Francisc Eberleinși Ferdinand Wessely, aceștia fiind și constructorii care au câștigat licitația de zidire a ei. Biserica are formă de cruce, iar în partea de apus două turle, după forma celor de la Catedrala mitropolitană din Sibiu. Lungimea bisericii este de 25 m, lățimea la absida este de 14 m, iar înălțimea turlelor de 28 de m. Biserica este construită din cărămidă, beton și fier. Biserica s-a pictat în anul 1934 de către profesorul Iulian Toader din Arad, fi-

ind repictată în 1983 de către pictorul C. Bălănescu din Craiova, în tehnică tempera, fiind restaurată în 2007. Dintre preoții de seamă care au slujit în această biserică, amintim pe: Pr. Ilarion V. Felea (1930-1939); Pr. Demian Tudor (1939-1942); Pr. Gheorghe Lițiu (1942-1949); Pr. Traian Cibian (1949-1950); Pr. Emil Tomșa (1950-1953); Pr. Emilian Bența (1953-1959); Pr. Axente Cadea (1959-1979); Pr. Ioan Hornea (1979-1997).

Cerc misionar în Parohia Vărădia de Mureș

Preoții Cercului Misionar Săvârșin au slujit Taina Sfântului Maslu în după-amiaza zilei de 5 februarie în biserica cu hramul „Întâmpinarea Domnului” din comuna Vărădia de Mureș.

A fost în primul rând o ocazie pentru credincioșii parohiei prezenți în număr mare la sfântul maslu, de a-și prelunge sărbătorirea hramului bisericii și totodată o bucurie duhovnicească la începerea perioadei Triodului.

Au fost prezenți pr. Raul Moț de la parohia Baia, pr. Alexandu Neicu de la parohia Lupești, pr. Casian Blaga de la parohia Julița, pr. Ionel Bălănescu de la parohia Ilteu, pr. Dimitriu Ștefan de la parohia Petriș, pr. Cătălin Craveț de la parohia Roșia Nouă, pr. Călin Mădăluță de la parohia Săvârșin și preotul paroh al parohiei Vărădia de Mureș pr. Gheorghe Ile.

În a doua parte a întâlnirii cercului misionar, de la casa parohială din localitate, a avut loc prezentarea referatului cu tema „Anul dedicat iconografiei și comemorării apărătorilor ortodoxiei” de către pr. Călin Mădăluță. În finalul întâlnirii s-au discutat probleme administrative ale preoților prezenți și seara s-a încheiat cu o agapă frățească oferită de preotul Gheorghe Ile împreună cu doamna preoteasă.

Praznicul Întâmpinării Domnului la Mănăstirea Hodoș-Bodrog

În ziua praznicului Întâmpinării Domnului, 2 februarie 2017, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a săvârșit Sfânta Liturghie arhierescă în biserica nouă a Mănăstirii Hodoș-Bodrog. Chiriarhul a fost întâmpinat cu multă bucurie de obștea sfintei mănăstiri și numărul mare de credincioși care frecventează această străveche vatră monahală.

În cuvântul de învățătură pus sub titlul „Împlinirea Legii” (cf. Luca 2; Evr. 2), Chiriarhul a arătat legătura dintre Vechiul și Noul Testament prin lumina învățurii mântuitoare și jertfa răscumpărătoare a Domnului, acestea cuprinse în rostul dovedit de Dreptul Simeon și Prorocița Ana în evenimentul prăznuit.

Preotului Ioan Gaga, Înaltpreasfinția Sa i-a oferit distincția de iconom stavrofor.

La finalul slujbei, părintele protos. Grigorie Timiș, starețul mănăstirii, a mulțumit Ierarhului pentru prezența în mijlocul obștii, dar și pentru bucuria oferită numeroșilor pelerini prezenți prin slujirea Sfintei Liturghii, adresând Înaltpreasfinției Sale urări de viață îndelungată, sănătate și realizări bogate în slujirea eparhiei.

Pelerinaj la Mănăstirea Arad-Gai, cu deținutele din Penitenciarul Arad

Ziua de 3 februarie 2017, prin binecuvântarea IPS Timotei Seviciu, Arhiepiscop al Aradului, a fost o zi de aleasă prețuire pentru un grup de 15 femei, deținute, de la Penitenciarul Arad, Secția Exterioară, coordonate de către preotul capelan al Penitenciarului Arad, Vlad Oneț, alături de angajați ai Serviciului Educație și Asistență Psihosocială, care au asigurat buna desfășurare a pelerinajului de la Mănăstirea Sfântul Simeon Stâlplnicul Arad-Gai.

Din momentul ajungerii în Mănăstirea Arad-Gai, pelerinii au fost așteptați de către maica Lavrentia, ghid și viețuitoare a mănăstirii, care ne-a istorisit că Mănăstirea Gai a fost ridicată între anii 1760-1762 de către episcopul Sinesie Jivanovici (1751-1768) pentru veșnica sa pomenire și pentru a fi folosită de urmașii săi în scaunul episcopal al Aradului. Mănăstirea se înfățișă ca un ansamblu alcătuit dintr-un conac, reședința episcopului, o biserică și anexe gospodărești. Conacul a avut funcția de reședință de vară, pentru episcopii Aradului. Biserica a constituit un lăcaș de cult și închinare pentru credincioșii din apropiere. Această așezare monastică fiind prima mănăstire de maici din această parte de țară.

În incinta Mănăstirii Arad-Gai, au fost vizitate toate lăcașurile de cult, unde deținutele au participat la rugăciune împreună cu preotul Vlad Oneț.

Vizita la Mănăstirea Arad-Gai a fost încheiată cu o agapă creștină.

Pe această cale aducem mulțumiri Arhiepiscopiei Aradului, păstorită de IPS Timotei Seviciu, Arhiepiscop al Aradului pentru aleasa prețuire și grijă pe care a manifestat-o în cursul anilor pentru persoanele private de libertate aflate în Penitenciarul din Arad.

Mulțumire aducem și maicii Starețe stavrofora Magdalena Bortș împreună cu tot soborul viețuitoarelor de la Mănăstirea Arad-Gai.

Știrile au fost preluate de pe site-ul episcopiaaradului.ro

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Diac. CAIUS CUȚARU
Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.